

ΛΩΤΡΕΑΜΟΝ

Απόσπασμα από
«Τα άσματα του Μαλντορόρ»

Γέρο ωκεανέ,
η τελειότητά του σφαιρικού σου σχήματος,
που τόσο γελοιοποιεί την αυστηρή έκφραση της γεωμετρίας,
εμένα δεν μου θυμίζει
παρά τα μικρά μάτια του ανθρώπου,
που είναι τόσα δα, απaráλλαχτα με του αγριόχοιρου,
και ολοστρόγγυλα σαν εκείνα των πουλιών της νύχτας.
Ωστόσο ετούτος,
από καταβολής κόσμου περνιέται για ωραίος.
Πάντως εγώ υποπτεύομαι,
πως αυτό το κάνει περισσότερο από φιλότιμο,
και πως πραγματικά για την ομορφιά του αμφιβάλλει.
Τότε, γιατί να κοιτάζει με τόση περιφρόνηση του συνανθρώπου
του τη μορφή;
Χαίρε ωκεανέ!

Γέρο ωκεανέ,
καθόλου δεν είναι απίθανο ό,τι κρύβουνε οι κόρφοι σου,
να είναι ωφέλιμο για το μελλοντικό καλό του ανθρώπου.
Ως τώρα, του έδωσες τη φάλαινα,
αλλά δεν αφήνεις εύκολα τ' άπληστα μάτια των φυσικών επιστημών
να μαντέψουν τα χίλια μυστικά που διέπουν την ιδιαίτερη
οργάνωσή σου:
συ, είσαι μετριόφρων.
Δεν μοιάζεις του ανθρώπου,
που συνεχώς καυχιέται για τιποτένια πράγματα,
Χαίρε, ωκεανέ!

Γέρο ωκεανέ,
τα νερά σου είναι πικρά.
Έχουν την ίδια γεύση της χολής,
που στάζει η κριτική στις Καλές Τέχνες,
στις Επιστήμες και γενικά στα πάντα.
Κι αν τύχει κάποιος να είναι μεγαλοφυής,
αυτοί τον βγάζουν βλάκα,
και τον άλλον με το λυγερό κορμί,
απαίσιο καμπούρη.
Σίγουρα, ο άνθρωπος θα πρέπει να αισθάνεται έντονα την ατέλειά
του,
για να της κάνει τέτοια κριτική, που άλλωστε κατά τα τρία
τέταρτα,
οφείλεται στον ίδιο.
Χαίρε ωκεανέ!

.....

Απάντησε μου, ωκεανέ,
θέλεις να γίνεις αδερφός μου;
Ανασάλεψε με ορμή, ακόμη πιο μεγάλη,
αν θέλεις να σε παραβάλω με την εκδίκησή του Θεού.
Μάκρυνε τα πελιδνά σου νύχια
ανοίγοντας δρόμο στο ίδιο σου το στήθος... Έτσι.
Το μεγαλείο του ανθρώπου είναι πλαστό,
δεν θα μου επιβληθεί καθόλου, εσύ όμως ναι.
Όταν προχωρείς με την κορυφή ψηλά και τρομερή,
περιστοιχισμένος από τις λεπτές πτυχές σου,
σαν από μια αυλή,
γητευτής και άγριος,
κυλώντας τα κύματα σου,
το ένα πάνω στο άλλο,
με τη συνείδηση του τι είσαι,
όταν βγάζεις, από τα βάθη του στήθους σου,
σαν χτυπημένος από μία τύψη,
έντονη που δεν μπορώ να αποκαλύψω,
αυτό τον υπόκωφο και αδιάκοπο βρυχηθμό
που οι άνθρωποι φοβούνται,
ακόμη κι όταν σε κοιτάζουν,
ασφαλισμένοι, τρέμοντας από την ακτή,
τότε βλέπω πως δεν έχω το δικαίωμα
να λέω πως είμαι ίσος σου.
Γι' αυτό μπορεί στην υπεροχή σου
να σου έδινα όλη μου την καρδιά,
και κανείς δεν ξέρει πόση αγάπη
κλείνουν οι προθέσεις μου προς το ωραίο,

Αν δεν με έκανες οδυνηρά να συλλογίζομαι τους ομοίους μου,
που αποτελούν μαζί σου την πιο ειρωνική αντίθεση,
αντίθεση την πιο κωμική που ειδώθηκε ποτέ μέσα στην πλάση,
δεν μπορώ να σε αγαπήσω, σε μισώ.
Γιατί ξανάρχομαι προς εσένα για χιλιοστή φορά,
προς τα φιλικά σου χέρια, που ανοίγουν για να χαϊδέψουν
το μέτωπό μου,
που φλέγεται και βλέπει να πέφτει
ο πυρετός του στην επαφή τους.
Δεν ξέρω την κρυφή σου μοίρα,
κάθε σχετικό με σένα με ενδιαφέρει.
Πες μου λοιπόν αν είσαι η κατοικία του πρίγκιπα των σκοταδιών
Πες το μου, πες μου, ωκεανέ
(σε μένα μόνο, για να μη λυπηθούν εκείνοι που δεν έχουν ακόμη
γνωρίσει παρά τις οφθαλμαπάτες)
και να η πνοή του Σατανά,
γεννά τις τρικυμίες που υψώνουν τα αλμυρά σου νερά
ως τα σύννεφα.
Πρέπει να μου το πεις γιατί θα αναγαλλιάσω
βλέποντας πως η κόλαση
βρίσκεται τόσο κοντά στον άνθρωπο.
Θέλω αυτή να είναι η τελευταία στροφή της επικλήσεως μου.
Για αυτό, μια φορά ακόμη,
θα σε χαιρετήσω και θα σε αποχαιρετήσω.
Γέρο ωκεανέ με τα κρυστάλλινα κύματα.

Τα μάτια μου μουσκεύουν από άφθονα δάκρυα,
και δεν έχω την δύναμη να εξακολουθήσω
γιατί νιώθω πως η στιγμή έφτασε
να ξαναγυρίσω μεταξύ των ανθρώπων με την κτηνώδη όψη.
Όμως θάρρος,

ας κάμουμε μια μεγάλη προσπάθεια
και ας επιτελέσουμε,
με το συναίσθημα του καθήκοντος,
τα της μοίρα μας σε αυτή τη γη,
Σε χαιρετώ, ω γέρο ωκεανέ!